

[Poul Sørensen.]

disse ting at gøre, og jeg skulle stå til ansvar for situationen overfor det nuværende regeringsparti, ville det, når jeg så på de foreliggende arbejdsløshedstal, løbe mig koldt ned ad ryggen. Der skrives for tiden meget lidt i regeringspressen om arbejdsløsheden, men i perioden 1950—53 var arbejdsløshedsproblemet forsidestof i de socialdemokratiske blade rundt i landet.

I dag går man meget stille med dørene. Når man tager i betragtning, at vi omkring nytår, altså inden vejret forøgede vanskelighederne, havde et arbejdsløshedstal, som, såvidt jeg kan se, var det næststørste, vi har haft i de sidste 8 år, så er der grund til visse overvejelser. Jeg har lov til at sige, at de tal, som vi har aflæst igennem januar måned, er meget, meget alvorlige set i forhold til de tidligere arbejdsløshedstal. Det sidste tal, jeg har, stammer fra for 14 dage siden; da stod vi med over 135 000 arbejdsløse, og heraf var over 87 000 arbejdsmænd. Arbejdsmændenes repræsentanter i det høje ting går imidlertid mere roligt omkring her, end de gjorde for nogle år siden, da det var andre, der havde magten.

Under behandlingen af denne sag kan det selvfølgelig ikke drøftes, hvad årsagen er til, at en socialdemokratisk regering efter den valgkamp, partiet gennemførte i 1953 med programmet fuld beskæftigelse, nu står med nogle af de største arbejdsløshedstal, vi har set, oven i købet rammende den dårligst stillede del af arbejderbefolkningen, de ufaglærte, arbejdsmændene. På denne baggrund møder vi det foreliggende lovforslag om ydelse af en ekstra brændselshjælp, hvortil staten skal yde 8 mill. kr. Jeg skal ikke fordybe mig meget i denne sag; lovforslaget er let overskueligt. Jeg vil dog gerne sige ligesom det ærede medlem hr. Lorentzen, at vi vil ikke tage stilling til lovforslaget nu, da der er forskellige ting, vi må have oplyst og klaret forinden. Vi vil stille vore spørgsmål i det udvalg, vi vil foreslå nedsat, når første behandling af lovforslaget er til ende.

Jeg forstår meget vel den situation, som de arbejdsløse takket være den førte politik er kommet i. Det er ting, vi sikkert alle forstår, men der skal være en sammenhæng

i disse sager, og derfor må vor stilling være den, jeg her har antydnet.

Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Ravn, efterlyste arbejdsresultater fra den kommission, der beskæftiger sig med vanskeligt stillede arbejdsløhedskasser. Det er ikke her stedet til at gøre endelig status vedrørende det arbejde, som hidtil er udført dér, men jeg vil gerne på den givne foranledning, da udtalelsen ikke bør stå ubesvaret, gøre en enkelt betragtning gældende som delvis svar på de bemærkninger, den ærede ordfører fremkom med. Jeg erkender, at der selvfølgelig er meget, der taler for den betragtning, som vi på et andet stort område har hørt fremsat i de sidste måneder, at det har sin store fordel, at de, der er underkastet denne lovgivning, er med til at bestemme grundlaget for den, således at de i og for sig anerkender, at det er en rimelig lovgivning. Derfor vil mine bestræbelser — det vil jeg sige til den ærede ordfører for socialdemokratiet — gå ud på at vække forståelse for, at der må ske en ændring i lovgivningen vedrørende arbejdsløhedskasserne. Jeg har tidligere sagt det her i tinget, og jeg gentager det: vi stivner i fordomme og i en opbygning af arbejdsløshedskasserne, som intet har med året 1956 at gøre. Ordningen, som den er, hører fortiden til, og hidtil har der overhovedet ikke været forståelse hos arbejdsløshedskassernes ledelse for tanken om at lægge tingene mere moderne, praktisk og rigtigt tilrette; skulle der være nye tegn at spore i så henseende, hører jeg det gerne.

Det høje ting vil sikkert kunne forstå vore synspunkter. Når snart to trediedele af alt, hvad arbejdsløshedsunderstøttelserne koster, ydes af det offentlige, må der sikkert i flere og flere kredse kunne vindes gehør for, at der må skabes en anden ordning. Som forholdene er nu, må de dårligst stillede af arbejderbefolkningen, arbejdsmændene, af hver hundrekroneseddel, de tjener, betale 3 kr. 60 øre til deres arbejdsløhedskasse, medens smedene betaler 60 øre og de meget aktive handels- og kontormedhjælpere 70 øre. Det problem slipper man ikke udenom, og det skulle glæde mig, om den ærede socialdemokratiske ordfører havde det budskab at bringe os, at socialdemokra-